

Pohled Scotta Rittera na nejdůležitější události roku 2023

 zvedavec.news/komentare/2024/01/9929-pohled-scotta-rittera-na-nejdulezitejsi-udalosti-roku-2023.htm

Neúspěšná ukrajinská protiofenzíva, válka mezi Izraelem a Hamásem a další události znamenaly odklon od hegemonie USA

Scott Ritter

3.1.2024 Komentáře Témata: Současné události 1563 slov

Rok 2023 byl rokem změn, které podtrhly realitu světa transformujícího se od americké hegemonie směrem k nejistotě dosud nedefinované multilaterální reality. Tato transformace byla poznamenána mnoha událostmi – zde je pět nejdůležitějších z nich.

Neúspěšná ukrajinská protiofenzíva

Pravděpodobně nejsledovanější událostí roku byla očekávaná ukrajinská protiofenzíva na přelomu jara a léta, která byla pro NATO obdobou německé ofenzívy v Ardenách v prosinci 1944 – poslední snaha vrhnout všechny zbývající rezervy do zoufalého pokusu o knokautující úder proti protivníkovi, který se zmocnil strategické iniciativy. Každý rozumný vojenský analytik mohl předvídat nevyhnutelnost ukrajinské porážky – nelze zodpovědně hovořit o zahájení frontálního útoku na silně bráněné, dobře připravené obranné pozice za použití sil, které nejsou pro tento úkol vybaveny, organizovány ani vycvičeny.

Množství klamů, které provázejí očekávání Ukrajiny a NATO, jen podtrhuje zoufalství, které je základem jejich věci – podpora Ukrajiny ze strany Západu měla vždy povrchní charakter, kdy domácí politika převažovala nad globální realitou. Neznalost těch, kteří věřili, že

Ukrajina může prorazit ruskou obranu, se snadno vyrovnala těm, kteří si mysleli, že hnutí moskevského Majdanu lze vytvořit kombinací dopadu ekonomických sankcí a věčné války proti Ukrajině.

Protiofenzíva je projevem rusofobie, která zachvátila kolektivní Západ, kde neznalost vítězí nad fakty a klam nahrazuje realitu. Neúspěšná protiofenzíva NATO/Ukrajiny, která Rusko zdaleka neoslabila, se ukázala být inkubátorem pro zrod silnějšího, sebevědomějšího a odolnějšího Ruska, které již nedovolí, aby bylo ve světovém společenství klasifikováno jako občan druhé kategorie.

7. října: Válka mezi Izraelem a Hamásem

Dne 6. října 2023 seděl Izrael na vrcholu světa. Přiměl administrativu amerického prezidenta Joea Bidena, aby zapomněla na dvoustranné řešení palestinského problému. Místo toho přijala vizi velkého Izraele, která zamlčovala pokračující krádeže palestinské půdy prostřednictvím nekontrolované podpory nelegálních izraelských osad a soustředila se na širší geopolitické výhody normalizace vztahů mezi Izraelem a arabskými státy Perského zálivu. Izraelské obranné síly byly nejlepší armádou v regionu, podporovanou zpravodajskými a bezpečnostními službami s legendární pověstí, že vědí vše o všech potenciálních nepřátelích.

Pak přišel 7. říjen a překvapivý útok Hamásu.

Veškeré řeči o izraelsko-arabské normalizaci skončily. IDF se nechaly ztrapnit Hamásem a porazit Hizballáhem. Izraelská zpravodajská služba byla odhalena jako prázdná skořápka, jejímž největším úspěchem je systém zaměřování s pomocí umělé inteligence, který usnadňuje zabíjení palestinských civilistů.

Novou realitu Blízkého východu nyní utvářejí dvě související otázky – nezbytnost palestinského státu a nevyhnutelnost strategické izraelské porážky. Cesty k vyřešení každé z těchto otázek nebudou snadné a

mohou se odvíjet spíše v průběhu let než měsíců, ale jedno je jisté – tato nová geopolitická realita by nebyla možná bez událostí 7. října.

Afrika: Vzpoura v Sahelu

Během tří let se Françafrique neboli postkoloniální sféra vlivu ovládaná Francií v africkém regionu Sahel změnila z pozice odrazového můstku pro projekci vojenské síly pod vedením Francie a EU ve snaze porazit síly islámských povstalců na pozici poníženou a poraženou z rukou nacionalistů, kteří svrhli tradiční profrancouzské vlády a nahradili je protifrancouzskými vojenskými juntami. Počínaje Mali v roce 2021, poté Burkinou Faso v roce 2022 a nakonec Nigerem v roce 2023 byl rozpad sahelské složky Françafrique stejně dramatický jako rozhodující. Zdálo se, že Francie ani její stoupenci nemohou udělat nic, aby zvrátili vlnu protifrancouzských nálad v regionu. Hrozba vnějšího vojenského zásahu, který měl změnit převrat v Nigeru v červenci 2023, se nakonec zhroutila tváří v tvář jednotnému kolektivnímu obrannému postoji, který zaujaly tři bývalé francouzské kolonie.

Dramatickému vystěhování Francie z regionu odpovídal nástup nové regionální mocnosti – Ruska. Vznik nové trojstranné regionální aliance mezi Mali, Burkinou Faso a Nigerem se shodoval s asertivnější ruskou zahraniční politikou, která hledala společnou řeč s Afrikou, jež se stále ještě napínala z pout postkoloniální existence projevující se v geopolitických vztazích, jaké se vytvořily za Francafriky. Ruský přístup se projevil v úspěchu rusko-afrického summitu, který se konal loni v létě v Petrohradě, a v rostoucích hospodářských a bezpečnostních vztazích mezi Ruskem a mnoha africkými státy – včetně Mali, Burkiny Faso a Nigeru, které se od té doby objevily. Zdá se, že ruská vlajka s trikolorou nahradila francouzskou vlajku jako nejvlivnější symbol zahraniční angažovanosti v tomto regionu.

BRICS

V roce 2022 se v Číně konal 14. summit ekonomického fóra Brazílie, Ruska, Indie, Číny a Jihoafrické republiky, které je nejlépe známé pod zkratkou vytvořenou z prvních písmen jeho pěti členských zemí – BRICS. Na tomto summitu BRICS usiloval o velikost, ale nedokázal dosáhnout ničeho víc, než že hovořil o vytvoření takzvaného „měnového koše“, který má zpochybnit globální nadvládu amerického dolaru, a mluvil zamyšleně o možnosti otevřít své členství dalším zemím.

Pak přišel 15. summit BRICS, který se konal v Jihoafrické republice. Z fóra, které disponovalo nerealizovaným potenciálem, BRICS explodoval na mezinárodní scéně jako multilaterální konkurent americké singularity, reálný vyzyvatel „mezinárodního řádu založeného na pravidlech“ vnučeného USA, který dominoval globálnímu geopolitickému diskurzu od konce druhé světové války. Události, které napomohly tomu, že se BRICS dostal do popředí a do centra globálního dění, představovaly takřkajíc dokonalou bouři geopolitických katastrof – porážku kolektivního Západu od Ruska na Ukrajině, zhroucení Francouzské Afriky v Sahelu a rostoucí dominanci Číny v globální ekonomické realitě.

Summit BRICS pořádaný Jihoafrickou republikou se ukázal být dokonalým protipólem kombinovaného patosu summitu G-7 v japonské Hirošimě a summitu NATO v litevském Vilnius. V Japonsku a Litvě se západní impotence ukázala světu v plné kráse. V ostrém kontrastu s tím představovala virilita fenoménu BRICS mnohostrannou alternativu, která se ukázala být atraktivní pro mnoho zemí, včetně šesti, které byly přijaty do BRICS v rámci strategie jeho rozšíření (Argentina, Egypt, Írán, Etiopie, Saúdská Arábie a Spojené arabské emiráty, ačkoli Argentina svůj členský balíček stáhla po zvolení Javieru Mileiho prezidentem v prosinci 2023), a čtrnácti dalších zemí, které formálně podaly přihlášky ke vstupu v roce 2024, kdy předsednictví převezme Rusko. BRICS překonal G7, pokud jde o kolektivní ekonomický vliv, a

geopolitický vliv jeho kolektivního členství je takový, že v nadcházejících letech překoná jak fórum G7, tak NATO, pokud jde o celkový mezinárodní význam.

USA: Nahý císař

Spojené státy vynakládají na svou obranu téměř 1 bilion dolarů ročně – více než souhrnné výdaje na obranu jejich deseti nejbližších soupeřů o první místo. Z těchto peněz jsou financovány strategické jaderné odstrašující síly a konvenční potenciál projekce vojenské síly USA. Vzhledem k obrovským částkám by se dalo předpokládat, že dominance vojenské síly USA ve světě bude bezkonkurenční. Kupodivu tomu tak není.

Rusko, které na podobné služby vynakládá jen zlomek toho, co USA, předstihlo Spojené státy, pokud jde o strategické jaderné síly. Spojené státy potřebují zásadní modernizaci své jaderné triády – pozemních a ponorkových balistických raket a pilotovaných bombardérů – která tvoří jejich schopnost jaderného úderu. Na náhradních systémech se sice pracuje, ale jejich uvedení do provozu bude trvat více než deset let a náklady na ně se budou pohybovat ve stovkách miliard dolarů – nebo i více, vzhledem k historii neefektivity a překračování nákladů v americkém obranném průmyslu.

Rusko mezitím začalo uvádět do provozu pokročilé rakety – rakety určené k překonání americké protiraketové obrany, spolu s novými ponorkami a pilotovanými bombardéry. Tradiční prostředky, které USA používaly k vyrovnání ruského strategického pokroku, jako je kontrola zbrojení, již nejsou k dispozici kvůli krátkozraké politice USA, které odmítly kontrolu zbrojení kvůli možnosti dosažení strategické jaderné výhody. Scénář se takříkajíc obrátil a nyní jsou to USA, kdo se ocitl na krátkém konci rovnice atomové síly. Tato nevýhodná pozice se ještě

zhorší v důsledku růstu strategických jaderných sil Číny, která se v současné době rozšiřuje z přibližně 400 jaderných zbraní na 1 500 rozmístěných hlavic USA a Ruska.

USA dříve udržovaly konvenční vojenskou strukturu schopnou vést dvě a půl války současně – jednu v Evropě, druhou v Asii a vyčkávací akci na Blízkém východě, dokud nebylo dosaženo vítězství v jednom z prvních dvou bojišť a síly mohly být přesunuty. Dnes USA tím, že se snaží udržet globální přítomnost, která odráží přítomnost za studené války, nejsou schopny vést a vyhrát jediný velký konflikt. Maximálně vyčerpaly svůj konvenční potenciál v Evropě, kde nasadily přibližně 100 000 vojáků na podporu NATO, což umožnilo, aby jejich společný vojenský bojový potenciál atrofoval do té míry, že žádná země NATO nemá životaschopnou vojenskou kapacitu. Kolektivní impotence NATO se projevuje na Ukrajině, kde ruská armáda právě poráží vycvičenou a vybavenou ukrajinskou armádu NATO.

V Tichomoří se USA potýkají se skutečností, že nemají dostatečnou vojenskou sílu k obraně Tchaj-wanu tváří v tvář případné čínské vojenské operaci. Došlo k pokroku v přesnosti a smrtící účinnosti čínských zbraní pro boj vstoje, včetně nových pokročilých hypersonických střel, které by alespoň teoreticky mohly překonat americké systémy protivzdušné obrany, jež chrání ústřední bod americké projekce síly – bojovou skupinu letadlových lodí. Tato slabina se neomezuje pouze na případný konflikt s Čínou – americké námořnictvo rozmístilo bojové skupiny letadlových lodí u pobřeží Libanonu, v Perském zálivu a v Rudém moři, kde se nemohly zapojit do žádného rozhodujícího vojenského zásahu z obavy, že by rakety vypálené Hizballáhem, Íránem a jemenskými Hútií mohly tento nejviditelnější symbol americké vojenské moci současnosti poškodit nebo potopit.

S rozpočtem téměř 1 bilion dolarů by člověk očekával, že se USA budou po celém světě proménádovat prostřednictvím armády, která nemá z hlediska schopností a smrtící síly konkurenci. Namísto toho byly USA odhaleny jako císař bez šatů, jehož nahota je zdrojem rozpaků na světové scéně, která si zvykla na nádheru a okázalost americké vojenské moci. Ponížení amerického námořnictva z rukou Hútíů je jen nejnovějším projevem trendu odhalujícího vojenskou slabost USA. Tento trend se v roce 2024 jen rozšíří.

Scott Ritter's take on the most important events of 2023 vyšel 2.1.2024 na ICH. Překlad v ceně 718 Kč Zvědavec.

Známka 1.4 (hodnotilo 42)

Oznámkujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

1 příspěvků
(1 nový)

odeslat jako odkaz

odeslat text článku

vytisknout

uložit jako PDF